

Nr 17.

Av herr **Schedin m. fl.**, om förlängt anstånd med ordnandet av de i 31 § lagen om fattigvården omförmälda anstalter.

Enligt lagen av den 14 juni 1918 om fattigvården 31 par. skall fattigvårdssamhälle, som ej på grund av vissa i lagen angivna skäl befrias därifrån, hava anstalt (ålderdomshem, försörjningshem, vårdhem) för mottagande av understödstagare, vilka äro i behov av vård samt ej lämpligen kunna understödjas i hemmet eller utackorderas, varvid likväl flera samhällen i viss ordning kunna förena sig om gemensam anstalt. I 90 par. av samma lag stadgas, att med fullständigt ordnande av de i 31 par. omförmälda anstalterna må anstå under en tid av tio år från det lagen trätt i kraft, d. v. s. intill 1 januari 1929.

På grund av flera omständigheter, som inträffat efter det att här ovan angivna tidsfrist i 90 par. fastställdes, synes det vara erforderligt, att denna frist något förlänges. Ett sådant yrkande har också framförts av styrelsen för Svenska Landskommunernas förbund, som i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställt om ett ytterligare uppskov av fem år. Då det emellertid för närvarande är osäkert, huruvida denna skrivelse kommer att föranleda den väckta frågans föreläggande för innevarande års riksdag, ha undertecknade genom denna motion velat vinna säkerhet för att den nu samlade riksdagen erhåller möjlighet att fatta ståndpunkt i frågan.

Då nyssnämnda skrivelse från styrelsen för Svenska Landskommunernas förbund finnes tryckt i Landskommunernas Tidskrift nov. 1925 sid. 409 f., synes det här vara tillräckligt att beträffande den i skrivelsen anförda motiveringen hänvisa till nämnda tidskriftshäfte.

För vår del vilja vi ansluta oss till den ståndpunkt, som företrädes nämnda skrivelse. Enligt vår åsikt är situationen i många landskommuner sådan, att ett ytterligare uppskov är starkt av behovet påkallat.

De officiella siffrorna visa, att skattetrycket i många landskommuner stegrats på ett sätt, som ej kunde förutses 1918, och som är ägnat att mångenstädes väcka farhågor och i ännu flera fall utgör ett starkt skäl för att bereda kommunerna andrum med nya större utgifter.

Härtill kommer, att en del reformer i sociala vårdnadsfrågor, som befinna sig under utredning, äro av beskaffenhet att inverka på det vårdnadsbehov, som skall tillgodoses genom de anstalter, vilka skola inrättas

jämlikt fattigvårdslagens 31 par. I detta avseende vilja vi endast erinra därom, att enligt den till innevarande riksdag av regeringen avgivna riksdagsberättelsen utredningar pågå, som direkt eller indirekt äro av betydelse för åstadkommande av ökad speciell anstaltsvård åt sinnessjuka eller sinnesslöa. Av betydelse i här förevarande avseende är även, att frågan om specialvård åt kroniskt sjuka tydligen kommer att inom de närmaste åren upptagas till lösning. Som bekant hava redan en del landsting i förväntan på framtida statsbidrag för ändamålet inrättat särskilda anstalter för vård av kroniskt sjuka. Innan de frågor, som här berörts, vunnit sin lösning, är det i många fall svårt för ett fattigvårdssamhälle att bedöma, hur stort ett ålderdomshem enligt 31 par. fattigvårdslagen bör tilltagas. Skall ett dylikt hem uppföras under nuvarande ovissa förhållanden, kan ett fattigvårdssamhälle ofta föranledas att bygga det allt för stort och därigenom åsamkas onödiga kostnader.

Med stöd av vad vi ovan anfört anse vi, i likhet med styrelsen för Svenska Landskommunernas förbund, att en förlängning av uppskovet i fråga om här berörda byggnadsskyldighet med fem år är erforderlig.

Vi tillåta oss därför hemställa,

att riksdagen måtte besluta, att vidtaga sådan ändring av lagen den 14 juni 1918 om fattigvården 90 par., att däri införes föreskrift, att med fullständigt ordnande av de i 31 par. omförmälda anstalter må anstå under en tid av femton år från det nämnda lag trätt i kraft,

samt att vederbörande utskott måtte formulera erforderliga ändringar av lagtexten.

Stockholm den 16 januari 1926.

Carl G. Schedin.

L. Tjällgren.

Alexander Nilsson.